

„Nu te teme; crede numai!” – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Marcu 5.36

| Marcu 5.36: Nu te teme; crede numai!

Nimic nu este mai dificil pentru inima omului decât să stea liniștită și să creadă. Este complet contrar naturii sale. De aceea, credința este numită și „un dar al lui Dumnezeu”, iar Dumnezeu este Cel care o susține, o încurajează și o răsplătește din belșug, căci credința Îl *onorează* pe Dumnezeu.

Când Fiul lui Dumnezeu a umblat pe pământ, inima Lui a fost înviorată într-un mod deosebit de credința indivizilor în mijlocul necredinței generale. Dacă au existat unii care „*L-au rugat să plece din hotarele lor*”, precum gadarenii [Marcu 5.17], a existat și un conducător de sinagogă care, fără să se îngrijoreze de mulțime și fără să țină cont de poziția sa înaltă în Israel, s-a prosternat în țărână în fața disprețuitului Isus din Nazaret și „*L-a rugat mult*, spunând: «Fetița mea este pe moarte; *Te rog să vii și să-Ți pui mâinile peste ea, ca să se vindece și să trăiască*»” [Marcu 5.23].

Aici era un om care își simțea nevoia și neputința, dar care Îl cunoștea și pe Cel a cărui punere a mâinilor putea să o salveze pe fetița lui muribundă; și el și-a luat scăparea la El. A existat credință în Iair, așa cum a existat mai târziu în cazul femeii cu scurgere de sânge, iar această credință a pus în mișcare, ca să zic așa, inima și mâna Domnului din cer. Mulți L-au înconjurat pe Isus și au intrat în contact exterior cu El, dar numai doi oameni din toată marea mulțime au profitat de ocazia de a intra într-o relație adevărată de credință cu Mântuitorul și de a direcționa astfel bogatul flux de har și putere divină de la El către ei înșiși.

De îndată ce Iair a făcut cererea, Isus S-a pregătit să meargă cu el. Ce învățăm de aici? Că o rugăciune de credință nu rămâne niciodată neuzită. „*La începutul cererilor tale a ieșit cuvântul*” și: „*Din ziua întâi*, de când ți-ai îndreptat inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite” (Daniel 9.23; 10.12), așa i s-a spus odată lui Daniel, omul preaiubit; și aici citim: „*Și {Isus} a plecat cu el*” [Marcu 5.24]. El nu a ezitat nicio clipă. Într-adevăr, Daniel a trebuit să aștepte trei săptămâni întregi pentru mesajul divin, care era răspunsul la rugămintea sa, iar împlinirea cererii conducătorului sinagogii poate că a fost amânată, *dar amândoi au fost auziți imediat* și s-au luat *imediat* măsuri pentru a le îndeplini cererile. Nu uita, drag tovarăș pelerin, dragă tovarășe pelerină! Rugăciunea credinței este auzită *imediat*; ea ajunge la inima lui Dumnezeu Tatăl, iar Domnul este imediat gata să meargă cu tine pentru a-ți *împlini* cererea. Dar țineți minte și faptul că lui Dumnezeu Îi place să vă pună credința la încercare, așa cum a făcut cândva cu Daniel sau aici cu Iair. Chiar dacă motivele întârzierii sunt cât se poate de diferite, Dumnezeu le folosește pentru a împlini scopurile Sale de har și pentru a realiza scopurile Sale de dragoste. Toate trebuie să lucreze împreună spre bine.

Cum trebuie să se fi simțit bietul tată, când mulțimea Îl înghesuia pe Domnul din toate părțile și Îi împiedica înaintarea! Ar fi vrut să-și dea aripi lui și Domnului, pentru a ajunge la casa morții înainte de a fi prea târziu. Dar a trebuit să aibă răbdare; a trebuit să aștepte în liniște. Și, culmea, a sosit în cele din urmă femeia bolnavă, iar Domnul s-a oprit, s-a preocupat cu ea și a lăsat-o să-I spună „tot adevărul”, boala ei, toate eforturile zadarnice de a scăpa de plaga ei și vindecarea ei finală! Și acolo stătea Iair, ca pe cărbuni aprinși, și trebuia să asculte totul în liniște! Cât de înfricoșător trebuie să-i fi bătut inima și ce priviri rugătoare trebuie să fi aruncat ochii lui către Domnul! Dar Isus nu S-a lăsat derutat. El Și-a continuat calm drumul. Chiar dacă interiorul bietului

Iair era ca o mare agitată, în inima Domnului domnea un calm desăvârșit. Cum ar fi fost posibil ca împrejurările și dificultățile pământești să zdruncine pacea Lui?

Cât de frumos și înălțător este să Îl vedem pe Domnul nostru preaiubit așa! Era pacea Sa indiferență sau chiar insensibilitate? Niciodată și nicidecum! Inima Lui se gândea cu o compasiune desăvârșită de sărmanul tată, iar când mesagerii au venit din casa lui cu vestea sfâșietoare: „Fiica ta a murit; pentru ce-L mai superi pe Învățătorul?” [Marcu 5.35] – El i-a spus *imediat*: „Nu te teme; crede numai!” Chiar dacă, potrivit judecății umane, nu mai există nicio perspectivă de vindecare, *crede numai!* Chiar dacă moartea și-a pus deja mâna crudă pe copilul tău iubit, nu te teme! Domnul vieții și al morții se apropie de casa ta și, cu cât situația a devenit mai dificilă și mai lipsită de speranță de la prima ta rugămintă, cu atât mai mare și mai glorioasă Își poate desfășura puterea. Pentru El, fetița *doarme*, iar El o cheamă înapoi din morți și a spus să-i dea să mănânce.

Dacă nu ar fi apărut obstacolul, nici credința lui Iair, nici credincioșia și compasiunea sufletească a Domnului Isus, nici, în cele din urmă, puterea Sa nu s-ar fi putut manifesta așa cum au făcut-o. Toți ar fi pierdut: Iair, mulțimea poporului, oamenii din casă și nu în ultimul rând noi, cei care citim astăzi această istorisire pentru instruirea și încurajarea noastră. Și, mai presus de toate, Numele Domnului nu ar fi fost glorificat și inima Lui nu ar fi fost înviorată așa cum a fost. O, cu câtă recunoștință își va fi amintit Iair în zilele de mai târziu de acea femeie sărmană și însângerată, a cărei credință minunată a devenit prilejul de a-și pune la încercare propria credință și i-a permis să privească gloria Domnului într-un mod care altfel nu ar fi fost posibil!

„Nu ți-am spus că, *dacă vei crede*, vei vedea gloria lui Dumnezeu?” – „Nu te teme; crede numai!” [Ioan 11.40; Marcu 5.36].

Tradus de la: Botschafter des Heils in Christo 48 (1900)